

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **S. A. K.**, zastoupený Mgr. Bc. Tomášem Auerem, advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2025, čj. OAM-1068/DS-D03-ZA21-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2025, čj. 43 Az 3/2025-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Tomáši Auerovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **9 475 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se narodil ve městě A. na území Pákistánské islámské republiky (dále „Pákistán“), jejímž je státním příslušníkem (cestovní doklad ztratil v Německu, žalovaný proto přijal jako dostatečné k prokázání žalobcovy totožnosti a státní příslušnosti jeho čestné prohlášení). Je *pandžábí* národnosti a sunnitského vyznání, požádal o konverzi ke katolickému křesťanství. Je bez politického přesvědčení, je ženatý a má dvě děti, manželka s dětmi žijí nyní v Pákistánu. K průběhu cesty z vlasti do České republiky uvedl, že vycestoval 7. nebo 8. 12. 2023 letecky z Istanbulu, kde tranzitně pobýval. V České republice byl do 4. 7. 2024, potom jel vlakem do Berlína, Amsterdamu, Bruselu a Kodaně. V Dánsku požádal o mezinárodní ochranu a na základě dublinského nařízení byl poslán zpět do České republiky.

[2] Dne 17. 12. 2024 bylo na základě žádosti žalobce zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl tak, že žalobci dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neudělil mezinárodní ochranu.

[3] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl, jelikož se ztotožnil se závěry žalovaného. Krajský soud, stejně jako žalovaný, se postupně věnoval všem důvodům pro udělení azylu ve smyslu § 12, § 13 i § 14 zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025, jakož i důvodům pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a i § 14b uvedeného zákona. Nejvyšší správní soud dále shrnuje pouze ty závěry krajského soudu, potažmo žalovaného, do nichž stěžovatel míří kasačními námitkami.

[4] Ohledně důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu krajský soud uvedl, že jediným důvodem, na který žalobce v této souvislosti v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v průběhu azylového řízení poukazoval, byla jeho konverze ke křesťanství. Krajský soud neshledal pochybení v tom, že žalovaný ve svém rozhodnutí nespороval samotný úmysl žalobce konvertovat ke křesťanství, pročez se zabýval rovnou posouzením samotné hrozby újmy při návratu žalobce do Pákistánu, tedy tím, zda žalobci jako křesťanskému konvertitovi nehrozí nebezpečí při návratu do vlasti. Krajský soud potvrdil závěry žalovaného, který vycházel z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie – Pákistán: Křesťané a křesťanští konvertité, duben 2024 (dále „Informace Ministerstva vnitra Velké Británie“). Podle žalovaného lze důvodně očekávat, že i v případě dokončení své konverze ke křesťanství by žalobce své náboženství praktikoval podobně jako doposud, tedy nikoli aktivně ve smyslu veřejného šíření či projevování tak, aby to mohlo vyvolat problémy se státními či nestátními aktéry v Pákistánu. Mimo to žalovaný upozornil, že z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie dále vyplývá, že Pákistán poskytuje ochranu křesťanům, umožňuje jim přístup k náboženským budovám a zajišťuje zvláštní ochranu a bezpečí v době hlavních křesťanských svátků. Na základě těchto zjištění žalovaný uzavřel, že žalobci nebezpečí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nehrozí.

[5] Jako nedůvodnou shledal krajský soud námitku, že žalovaný nevyložil závěry Informace Ministerstva vnitra Velké Británie ve prospěch žalobce. K tomu uvedl, že ze zjištění žalovaného vyplývá, že žalobce není v projevování víry aktivní, nesnaží se ji šířit nebo veřejně projevovat, a může mu tak – v duchu Informace Ministerstva vnitra Velké Británie – zůstat zachována možnost víru takto diskrétním způsobem vyznávat.

[6] Jde-li o doplňkovou ochranu, krajský soud potvrdil rovněž závěry žalovaného, že žalobci nehrozí po návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil s žalovaným, že žalobce v zemi původu nikdy neměl žádné potíže ani se státními orgány ani se soukromými osobami, které by objektivně byly vyvolány v souvislosti s jeho náboženskou konverzí. Důvodnou neshledal žalobní argumentaci, že žalovaný nedostal zásadě materiální pravdy a nezabýval se otázkou, zda pro žalobce nemůže konverze ke křesťanství představovat riziko ohrožení života. Ze správního spisu i napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný této otázce věnoval a opatřil si za tímto účelem aktuální informační prameny. Ty tvrzení žalobce vyvrací, jelikož přijetí křesťanství samo o sobě není důvodem, proč by se měl žalobce v zemi původu důvodně

pokračování

obávat o život. Rozhodnutí žalovaného tak v této otázce není ani nepřezkoumatelné. Ze zpráv, které jsou součástí správního spisu, nevyplyvá, že by na území Pákistánu probíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno podřadit § 14a odst. 2 písm. c) uvedeného zákona.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] **Žalobce** (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Eventuálně, aby zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, a to ze dvou důvodů. Krajský soud podle stěžovatele nevypořádal žalobní námitku, podle níž byly splněny podmínky pro přiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu z důvodu existence hrozby smrtelného trestu za konverzi od islámu ke křesťanství, respektive tuto námitku vypořádal toliko odkazem na obsah rozhodnutí žalovaného. Rozsudek dále postrádá dostatečné důvody stran skutečnosti, že stěžovatel bude vykonávat křesťanskou víru stejně jako dosavadní náboženství. Nevysvětluje také, proč závěry Informace Ministerstva vnitra Velké Británie nevyložil ve prospěch stěžovatele. Odůvodnění ohledně dvou posledních otázek chybí i v rozhodnutí žalovaného, a proto je podle stěžovatele nepřezkoumatelné i toto rozhodnutí.

[9] Dále stěžovatel namítl porušení zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu. Povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nesporně zatěžuje krajský soud a správní orgán. Nelze ji bez dalšího přenést na účastníka řízení. V rámci správního řízení stěžovatel uvedl, že z důvodu konverze ke křesťanství čelí reálnému a odůvodněnému strachu z pronásledování z důvodu náboženského vyznání, přičemž toto lze v Pákistánu vnímat jako bezprostřední ohrožení takové osoby. Žalovaný ani krajský soud se však nepokusili zjistit, zda konverze ke křesťanství nemůže pro stěžovatele představovat riziko. Nedostáli tak zásadě materiální pravdy.

[10] Relevantním argumentem pro neudělení mezinárodní ochrany podle stěžovatele nemůže být to, že má jen povrchní znalosti o křesťanství, jelikož není schopen uvést názvy kostelů ani užít správnou terminologii církevních hodnostářů. Uvedené nelze klást stěžovateli k tíži, protože pro cizí státní příslušníky je složité si tyto informace zapamatovat.

[11] **Žalovaný** navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, eventuálně její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že ani jedna ze stížních námitek neprokazuje tvrzené nesprávné posouzení právní otázky ani vady správního řízení ze strany správního orgánu, stejně jako nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Krajský soud správně připomněl, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat argumentaci vyjádřenou již v předchozích fázích řízení, a proto v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí soud může odkazovat na toto odůvodnění.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Dříve než mohl přistoupit k posouzení jednotlivých kasačních námitek, musel se zabývat jejich přípustností.

[13] Nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační námitka, podle níž byly stěžovateli kladeny k tíži jeho povrchní znalosti o křesťanství (bod [10] výše). Krajský soud totiž v bodu 36 napadeného rozsudku vyšel z toho, že žalovaný ve svém rozhodnutí nespороval samotný úmysl stěžovatele konvertovat ke křesťanství, pročez se zabýval rovnou posouzením samotné hrozby újmy při návratu stěžovatele do Pákistánu (bod [4] výše). Podle krajského soudu tedy žalovaný nepostavil své důvody pro neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu na nedůvěryhodnosti stěžovatelova azylového příběhu ohledně samotné konverze ke křesťanství. Stěžovatelova kasační argumentace postavená na tom, že mu byly kladeny k tíži jeho povrchní znalosti o křesťanství, se tak mýlí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku, a je proto nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (rozsudek NSS z 28. 8. 2025, čj. 22 As 1/2025-43, body 18 a 20, a tam citovaná judikatura).

[14] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikturně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tyto závěry jsou použitelné i po novele s. ř. s. zákonem č. 77/2021 Sb. (usnesení NSS z 5. 8. 2021, čj. 10 Azs 196/2021-30, bod 4). Nejvyšší správní soud tak přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to *i*) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo *ii*) v případě zásadního pochybení krajského soudu

[15] Kasační stížnost, v rozsahu přípustných námitek, je nepřijatelná.

[16] Stěžovatel se v kasační stížnosti omezuje pouze na námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a rozsudku krajského soudu a na námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu (porušení zásady materiální pravdy). Nejvyšší správní soud žádný z právě uvedených důvodů přijatelnosti v tomto případě neshledal.

[17] Jde-li o namítanou nepřezkoumatelnost, tu je třeba vykládat jako nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud tak uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jakož i napadeného rozsudku, jenž důvody uvedené žalovaným zčásti zopakoval a zčásti na ně odkázal, je patrné, jaký skutkový stav vzali žalovaný a krajský soud za rozhodný, jak uvažili o pro věc podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupovali při jejich posuzování a proč pokládají stěžovatelovy námitky za nedůvodné (rozsudek NSS ze 14. 8. 2025, čj. 8 Afs 102/2022-67, bod 68, a tam citovaná judikatura). Odůvodnění závěru,

pokračování

podle nějž stěžovatel bude vykonávat křesťanskou víru stejně jako dosavadní náboženství, a vysvětlení, proč závěry Informace Ministerstva vnitra Velké Británie žalovaný nevyložil ve prospěch stěžovatele jsou obsaženy v bodech 36 a 37 napadeného rozsudku, v nichž krajský soud zopakoval a potvrdil závěry žalovaného uvedené na str. 4 až 5 jeho rozhodnutí. Žalobní námitku, podle níž byla splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, krajský soud podrobně vypořádal v bodech 43 až 47 napadeného rozsudku, přičemž vyšel ze zjištění a závěrů žalovaného uvedených na str. 6 až 7 jeho rozhodnutí, s nimiž se ztotožnil.

[18] Lze dodat, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského (městského) soudu bez dalšího ani to, pokud soud pro stručnost se souhlasnou poznámkou odkáže na část odůvodnění správního orgánu, jestliže se s ní ztotožní (rozsudek NSS z 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, a na něj navazující rozsudky z 20. 5. 2024, čj. 1 Afs 234/2023-51, č. 4622/2024 Sb. NSS, bod 22, či z 30. 8. 2024, čj. 8 Afs 167/2023-74, bod 24).

[19] Přijatelnost kasační stížnosti nemůže založit ani námitka poukazující na porušení zásady materiální pravdy, jež podle stěžovatele spočívá v tom, že žalovaný ani krajský soud se nepokusili zjistit, zda konverze ke křesťanství nemůže pro stěžovatele představovat riziko. Rozložením břemene tvrzení a břemene důkazního mezi žadatele o udělení mezinárodní ochrany a stát (žalovaného) se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyjádřil opakovaně. Důkazní břemeno je mezi žadatele a stát rozděleno tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (rozsudky NSS z 25. 7. 2005, čj. 5 Azs 116/2005-58, či na něj navazující z 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, a další tam uvedená judikatura). V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany správní orgán skutkový stav zjišťuje jednak prostřednictvím pohovoru s žadatelem (tj. obsahem jeho výpovědi). A jednak na základě informací o zemi původu, jež musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (rozsudky NSS z 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008-71, a na něj navazující ze 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, bod 16).

[20] Žalovaný v nyní projednávané věci vyšel z několika zpráv (informací) o zemi původu, jež shrnul na str. 3 svého rozhodnutí (bod 23 napadeného rozsudku). Z napadeného rozsudku lze dovodit, že krajský vyšel ze skutečnosti, že žalovaným shromážděné podklady o zemi původu výše uvedeným požadavkům vyhovují a Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud tuto judikaturu aplikoval nesprávně. Ostatně, v otázce následků konverze ke křesťanství vyšel žalovaný, jakož i následně krajský soud, primárně z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, přičemž stěžovatel tento zdroj nikterak nezpochybnil, naopak se opakovaně dovolával jejího výkladu ve svůj prospěch (body [5] a [8] výše).

[21] Ke stěžovatelovým námitkám tedy již existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu neshledal rozpornou a není zde prostor ani pro odchýlení se od ní. Taktéž nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému jako úspěšnému účastníkovi žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[24] Krajský soud ustanovil usnesením ze 14. 5. 2025, čj. 43 Az 3/2025-14, zástupcem stěžovatele Mgr. Bc. Tomáše Auera, advokáta. Náklady v podobě odměny ustanoveného zástupce a náhrady hotových výdajů platí stát. Zástupce, ustanovený v řízení před krajským soudem, zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna stěžovatelova zástupce za řízení o kasační stížnosti byla stanovena za jeden a půl úkonu právní služby spočívající jednak v podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2025, a jednak v podání návrhu na předběžné opatření [§ 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu v uvedeném znění]. Za každý jeden celý úkon náleží odměna 4 620 Kč, za půl úkon pak odměna v poloviční výši 2 310 Kč – celkem 6 930 Kč [§ 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu v uvedeném znění], a paušální náhrada hotových výdajů v částce 450 Kč – celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu v uvedeném znění). Zástupci stěžovatele tak za řízení o kasační stížnosti náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 7 830 Kč. Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem DPH, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o částku 1 645 Kč (po zaokrouhlení nahoru – § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád), na 9 475 Kč. Tuto částku mu Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. prosince 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu